

[பதிவுகள் இதழில் ஏற்கனவே வெளிவந்த படப்புகள் அவ்வப்போது ஒருங்குறி எழுத்துருவில் மீள் பிரசுரம் செய்யப்படுகின்றன. பதிவுகள் தனது கடந்த காலத்தில் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு, குறிப்பாகக் கணித தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ஆற்றிய வளமான பங்களிப்பினை இவ்வித மீள் பிரசுரங்கள் புலப்படுத்துவதால், அன்றைய கணித தமிழின் ஆரம்ப காலத்தில் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் தமிழ்ப் படப்பாளிகள் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் பதிவுகள் இதழுடனணைந்து தங்கள் பங்களிப்பினை நல்கினார்களென்பதையும் இவ்வகையான மீள் பிரசுரங்கள் புலப்படுத்துவதால் இவ்வித முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன; இவற்றை மீள் பதிவு செய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன] ஜோர்ஜ் லியி போர்ஹே (1899--1986) வின் பெயர் பல காரணங்களாகக் கர்வதேச இலக்கியத்திலும் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திலும் தொடர்ந்து பச்சுப்பட்ட வராகிறது. ஒரு நாவல் கட்ட எழுத்தாமல் நவீன-பின் நவீனத்துவ புனைகதை எழுத்ததை மாற்றியமைத்த போர்ஹே, லத்தீன் அமெரிக்க நாவலின் தந்தை என்று கருதப்படுகிறார். அடிப்படையில் போர்ஹே ஒரு கவிஞர். பிறகுதான் அவர் சிறுகதை எழுத்தாளர். எப்படி ஷேக்ஸ்பியரின் மூலத்தில் கவிஞர் என்று அழைத்து பிறகு நாடகாசிரியர் என்று சொல்வோமோ அப்படி. ஆங்கில-அமெரிக்க இலக்கியங்களின் சங்கமங்கள் நடப்பதும் போர்ஹேவின் புனைகதைகளில் தான். வாழ்ந்தவின் பிரதான களே விகளையும், மரங்களையும், சிக்கல்களையும் போர்ஹேவால் ஒரு குண்டாசியின் தலையில் உட்கார வகைக் கமுடியும். தனக்கென ஒரு விவரணை மொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள அவர் மறைக்கொண்ட பயணத்தின் வாயிலாக லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர்களும் அதன் இலக்கியத்திற்கும் பெரும் பயனை ஈட்டிக் கொடுத்தவர். அவர் எழுத்தத் தொடங்கிய போது இருந்த ஸ்பானிய மொழியின் போதாமையை உணர்ந்து, பிரக்ஞைபெற்றவாக இலக்கிய வகைமைகளை முன்னிலை வகையில் பிணைத்தும், லத்தீன் அமெரிக்காவின் பாரம்பரியங்களை மீட்டெடுத்தும், மறுகட்டுமானம் செய்தும், மொழி ரீதியான கட்டெழுத்துக்களை ஒதுக்கியும் ஒரு துல்லியமான மொழியை உண்டாக்கினார்.

போர்ஹேவின் எழுத்துக்களை ஆராயும் போது நவீன லத்தீன் அமெரிக்காவின் எல்லா

இலக்கியப் போக்குகளையும் உள் வாங்கிக் கொள்வதற்குச் சமமானதொரு அனுபவம் கிட்டும். தனித்துவமானதொரு அர்ஜண்டீனிய தசீய கலாச்சாரத்தையே கிபிப் பிடிக் காமல் ஒரு விளிம்பு நிலைவாதிதாகவே அரசியல் கோட்பாடுகள் கொண்டிருந்தார். போர் ஹுவேயின் எழுத்துக்கள்--அவையே சிறுகதைகளாகட்டும், கட்டுரைகளாகட்டும், கவிதைகளாகட்டும்-- ஒவ்வொன்றும் தேடல் சிந்தனை வாசகனை சவாலுக்கு இழப்பவை. தசீயவாதம், யதார்த்த வகை நாவல், தத்துவார்த்த கற்றார்த்தன்மை, கொள்கைவாதம், அரசாங்கங்கள் இவற்றை அவரின் எழுத்துக்கள் ஏதாவது ஒரு வகையில் சீண்டிக் கொண்டேயிருப்பவை.

"I believe that some day we will deserve not to have governments" என்று Dr. Brodies' Report (1970) தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் எழுதியிருக்கிறார். தசீயவாதமும் யதார்த்தவகை நாவலும் ஒரே தன்மையானவை என்று போர் ஹுவேயே கருதினார். விநோத வகை (அல்லது புனைவு) எழுத்துக்களே யதார்த்த வகை எழுத்துக்களாகக் காண்பொருத்தமான விஷமூறிப்பானாக இருக்க முடியும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் விநோத வகைக் கதைகளில் பயங்கரங்களும் அச்சமும் இலக்கிய ரீதியான, மற்றும் பௌதிக மயம் மைம் மையும் சிந்தனைகளால் ஈடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா விநோத வகை இலக்கியப் பிரதிகளும் யதார்த்த வகைப் பிரதிகளின் ஒற்றைப் பார்வையில் உலகத்தைப் பார்க்கும் தன்மையைக் களே விக் கூட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிகழ்முறை தீரண இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவாகிவிட்டவில்லை.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலிருந்து இதன் வரலாறு பார்க்க முடியும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு (கொதிக் -Gothic-நாவல்கள்) விநோதக் கதைகளில் அச்சுரர்களும், மாயாஜாலங்களும், மந்திரமும் நிஜம் அல்லது யதார்த்தத்தை உறுத்திக் கொண்டேயிருந்தவை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் அச்சுரத்துவம் என்பது மனோவியலின் மடலம் இடப்பெயர்ச்சி செய்யப்பட்டது. காரணம் மனோவியலின் மடலமே வேறாவாக இருத்தலையும் பிற (the Other) வாக இருத்தலையும் வியாக்கியானப்பட்டிருத்த முடிந்தது. மொழியின் வாயிலாக எழுதப்பட்ட இலக்கியப் பிரதிக் கு வளையே இருக்கும் உலகத்தின் சூட்ட வேண்டிய கட்டாயம் முடிந்து போய் இருபதாம் நூற்றாண்டில் புனைகதை தன்னைத் தானே சூட்டிக் கொள்ள வேண்டிய தன்னாட்சியின் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டு விட்டது.

பரிச்சயத்தன்மையையும் அதன் விளைவாக வரும் சலிப்புத்தன்மையையும் நீக்குவதற்குப் பெரும்பாலும் சொல்லின் பிடியிலிருந்தும், பார்வைப் புலன்களின் பிடியிலிருந்தும் அகன்று போய் விட்ட முழுமுற்றான வேறே (Absolute Other)வரை நவீன புனைகதை எழுத்தாளன் திரைந்து கொள்கிறான். வரலாற்றில் கலாச்சார ஓடும் கு முறைகள் நிரீடியாகவும் அவற்றுக்கு இணையான ஆனால் புறம்பான வளையப்பட்ட சக்தியையும் உருவாக்குகின்றன. ஹிரோனிமஸ் போஷ் என்பவரின் சித்திரங்களைப் பார்க்கும் போது இது தெளிவாகப் புரியக் கூடும். தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களின் யாளிகள், ரோமானிய கட்டிடக் கலையில் நீர்க்கொட்டும் வாயாக அமையும் காரகாயில்கள், பீனிக்ஸ் பறவைகள், கொம்பு முளைத்த குதிரை எல்லாமே புனைவு,

வினோதம் ஆகியவை மனிதனுக்கு, அவனது சாதாரணத்துவத்தையே மீறுவதற்குத் தவேப்பப்பட்டுக் கொண்டேயிருப்பவை என்பதை உணர்த்தும்.

யதார்த்தவகைகளை மட்டுமே போர்ஹே போன்றவர்களால் ஒதுக்கப்பட்டன. போர்ஹே நேரடிக் கதை (Straightforward Narratives) களையும் எழுதி இருக்கிறார். நேரடிக் கதை என்பது உத்திகளை விலக்கி விடுவது. இந்த மாதிரிக் கதைகளை Dr. Brodie's Report இல் போர்ஹே எழுதியிருக்கிறார். உத்திச் சிக்கல்கள் இல்லாத பலலகுவான கதைகளை இத்தொகுப்பில் படிக் கமூடியும். குறுக்கீட்டாளர், ரோசனெடோவின் கதை, மாற்கு எழுதிய வதோகமம், ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

யதார்த்தவகை இலக்கியப் பிரதியின் ஒருமதைத் தன்மை அல்லது ஒற்றை உலகப்பார்வையைத் தாக்குவதற்கு சிறந்த முறையில் பயன்படுவது துப்பறியும் கதை. எட்கர் ஆலன் போ என்ற அமெரிக்க நாவலாசிரியர், மற்றும் ஜி. கே. சஸெட்டர்டன் என்ற ஆங்கில நாவலாசிரியர் ஆகியோரை போர்ஹே ஏன் சிலாகிக்கிறார் என்பதும் நமக்குப் புரியும். மனோவியல் நாவலாசிரியர்களையும் போர்ஹே தாக்கியிருக்கிறார். நாவலாசிரியர்கள் கதை சொல்வதற்கு மறந்து போய் விட்டார்கள் என்றார் போர்ஹே. துப்பறியும் கதைகளைப் படித்த பிறகு எடுத்துப் படிக்கப்படும் இலக்கிய நாவல் அமையப்பொழுங்கு சித்தந்தது காணப்படுவதாகவும் போர்ஹே கூறியுள்ளார். 1940களின் தொடக்கத்தில் தன் இளம் நண்பரான அடால்ப் பியாய் காசரெஸ் என்பவருடன் இணைந்து நயாண்டித்தனமான துப்பறியும் கதைகளை Bustos Domecq என்ற புனைபெயரில் எழுதியிருக்கிறார். ஒரு பிரதான வளையீட்டாளராகக் காணப்பட்ட துப்பறியும் கதைகளின் தொடர் தொடரகதைகளைத் தொகுத்தும் கொடுத்தும் உள்ளார். (The Seventh Circle).

ஒரு அர்ஜன்டீனிய எழுத்தாளர் என்ற வகையில் போர்ஹேவுக்கு கடினமாகப் பொறுப்புகள் இருந்தன. கிளெரிகலிசமும், தசீயவாதமும், ராணுவபலமும் பிரஸீலசைச் சீரழித்தது பல சமயங்களில் சர்வாதிகாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்தின. போனஸ் அயர்ஸ் நகரத்தையும் அதன் மனிதர்களையும் புராணிகப்படுத்துவதன் மூலம் தனக்கான எழுத்தாளர் தரங்களை உருவாக்கிக் கொண்டார் போர்ஹே. தனது அர்ஜன்டீனிய வரலாற்றினால் அவரது முன்னோர்களின் குழுவிலிருந்து உருவாக்கிக் கொள்கிறார். புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்த சர்வாதிகாரத்தை எதிர்க்கவும் அர்ஜன்டீனாவின் சூதந்திரத்தலைபாதுகாகவும் போர்ஹேவின் முன்னோர் (தந்தை வழி தாதாவான கர்னல் பிரான்சிஸ்கோ போர்ஹே) உதவி செய்திருக்கின்றனர். புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ரோசாஸ் (Rosas)ம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பெரோனும் (Peron), அர்ஜன்டீனாவை தங்களின் கட்டைவிரலுக்கு அடியில் வைத்துக் கொண்டார்கள். 1946--55 ஆகிய வருடங்களிலும், பிறகு 1974இல் சிறிது காலமும் பெரோன் அர்ஜன்டீனாவின் சர்வாதிகாரியாக இருந்தார். இந்த சர்வாதிகாரத்தினால் நேரடியாக பாதிக்கப்பட்டவர்களில் போர்ஹே முக்கியமானவர். ஆனால் உலகத்திற்கே பதைதியம் பிடித்துவிட்டது என்று நின்கைக் வகைக்கும் படியாக இருந்த 1940களில் தான் போர்ஹேவின் மிகச் சிறந்த சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன.

ஓவ்வொரு நாள் காலையில் அவர் எழுந்து பார்க்கும் போதும் யுதார்த்தம் அவருக்கு பீதி உருவாகத் தோற்றம் கொண்டது. பெரோனிசம் விரிவாக விவாதிக் கப்பட வணேட்டிய அளவுக்கான பிரச்சனையாக இருந்த போதிலும், பெரோன் மிகவும் பிரபலமான நல்கொள்கையாளராக அர்ஜன்டீனியர்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு காலகட்டத்தில் பெரோனை ஒரு நவ-பாசிஸ்ட் சர்வாதிகாரி என்று போர்ஹே விமர்சித்து கண்டனம் செய்தார். மிகுவலையில் கணே நல்கைத் தில் அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வலேயிலிருந்து போர்ஹே நீக்கப்பட்டார். அவருக்குக் கோழிப் பண்ணை மலோளராகப் "புதி உயர்வு" தரப்பட்டது. சர்வாதிகாரங்கள் ஓடுக்கு முறைகளையும், அபிமதை தன்மைகளையும் மாதிரி உருவாக்குவதில்லை. மாறாக மதத்தனங்களையும் உண்டாக்குகின்றன. இதனை எதிர்க்க வணேட்டிய பொறுப்பு எழுந்தாளனாக இருக்கிறதென்றார் அவர். அதாவது சர்வாதிகாரம் உருவாக்கும் ஒரு வித சோகமான சலிப்புணர்வை சரிசெய்ய இலக்கியத்தினால் மாதிரிமே முடியும். பெரோனிசத்தைக் கண்டித்து கவிதைகளையும் விவரணைகளையும் எழுதினார்.

போர்ஹேவுக்கு 15 வயதாகும் போது 1914ஆம் ஆண்டு தனக்குடும்பத்தார்டன் ஐரோப்பாவாக்கு பயணம் செய்தார். 1921ஆம் ஆண்டு தான் மீண்டும் போனஸ் அயர்ஸுக்குத் திரும்பினார். ஸ்பெயினிலும் ஸ்விட்சர்லாந்திலும் வாழ்ந்த போது லத்தீன், பிரெஞ்சு, மற்றும், ஜெர்மன் மொழிகளைக் கற்றுக் கொண்டார். இதே காலகட்டத்தில் தான் அவருக்கு நவீன இலக்கியங்களும் அறிமுகமாயின. மடெரிட் நகரில் Rafael Cansinos--Assens என்ற யித-ஸ்பானியக் கவிஞரைச் சந்தித்து அவருக்கு நண்பரானார் போர்ஹே. 1919ஆம் ஆண்டில் அல்ட்ராபிசம் என்ற சொல்லையும் இயக்கத்தையும் உருவாக்கியவர் ரப்பேல் கான்சினோஸ் ஆசென்ஸ். இந்த காலகட்டத்தில் தன்னுடைய இலக்கிய-அரசியல் கருத்துக்களைக் கட்டுரையாக எழுதி The Sharper's Cards என்ற தொகுதியாக வெளியிட்டார். இதே காலகட்டத்தில் அவர் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுப்புக்குப் பெயர் The Red Psalms. ரஷ்யப் புரட்சியையும் போலஷ்விக் குகளையும் புகழ்ந்து எழுதிய போர்ஹேவின் கவிதைகளை இந்த தொகுப்பு உள்ளடக்கியது. போனஸ் அயர்ஸுக்குத் திரும்பிய போது அவர் அர்ஜன்டீனிய அல்ட்ராபிசத்தின் தந்தை என்றே இலக்கியக் குழுவ்களில் அழகைக் கப்பட்டார். ஆனால் ஸ்பானிய அல்ட்ராபிசத்தின் போதாமையை-- 'பியூச் சரிசம்' போலவடே அதிகப்பட சமாக நவீனத்தன்மைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்ததால்--உணர்ந்து அதைக் கைவிட்டார். கவிதையின் நோக்கம் திடுக்கிடச் செய்வதல்ல என்பதை ஒரு நண்பர் சூட்டிக் காட்டியதாக போர்ஹே எழுதுகிறார்.

முதன் முதலில் எபிட் செய்த இலக்கியப் பத்திரிகை Prisma [Prism]. ஒற்றைத் தாளில் அச்சிடப்பட்டு போஸ்டர்கள் மாதிரி இந்தப் பத்திரிகையை அர்ஜன்டீனாவின் சுவர்களில் போர்ஹேவும் நண்பர்களும் ஒட்டினார்கள். இரண்டு இதழ்கள் வந்து நின்று போயிற்று இந்த மியூரல் மகேஸின். 1924இல் ஆல் பிரடோ பியான் ச்சி என்பவரின் உதவியுடன் Proa என்ற பத்திரிகையைக் கொண்டுவந்தார். ஒன்றரை வருடங்கள் நண்பர்களின் உதவியுடனும் சொந்தக் காசுகள் செலவழித்தும் இந்த இதழை நடத்தினார். 15 இதழ்களோடு அதுவும் நின்று போயிற்று. 1933 லிருந்து கிரிட்பிகா என்ற பத்திரிகையில் எழுத ஆரம்பித்தார். அவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு வந்த வருடம் 1942. முதல் சிறுகதைத் தொகுதியின் தலைப்பு The Garden of Branching Paths.

மற்றொரு ஏடான El Hogar, பாப் புலர் சொசடைட்டி வார இதழாக இருந்த போதிலும் வளெரிநாட்டு இலக்கியங்களான அறிமுகப்படுத்தும் பகுதியில் போர் ஹுவோக்கு இடம் தந்திருந்தது.

முழுமையான வலையை என்று பார்க்கத் தொடங்கியது 1937இல் முனிசிபல் நடுலகத்தின் மிகுவலையின் கீழ்க் கிளையில் துணை நடுலக அதிகாரியாக. நடுலகத்தின் இயக்குநர் மற்றும் இரண்டு அதிகாரிகள் போர் ஹுவோக்கு மலே இரண்டு தளர். ஏற்கனவே அந்த நடுலகத்தில் பதினாறு பரே செய்கக் கட்டிய வலையை 50 பரே செய்து கொண்டிருந்ததாக எழுதுகிறார். மிகவும் கடையாந்தர வலையாக இருந்த போதிலும் அதையும் நன்றியுடன் நினவை கட்டிக் கிறார்.

1938ஆம் ஆண்டின் கிறிஸ்துமஸ் சமயத்தில் ஏற்பட்ட விபத்தின் காரணமாக மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார். சபெட்சீ மியா என்ற நோய் தாக்கப்பட்டு தன் ஸ்வாதீ மம் மீண்டும் வருமா என சந்தேகம் கொள்ளத் தொடங்கினார் போர் ஹுவோ. தனக்கு மீண்டும் எழுதுவதற்கான சாதாரண இல்லாமல் போய்விடும் என்ற பயம் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டது. தன்னுடைய அறிவார்த்த சிந்தனை சரியாகத்தான் இயங்குகிறதா என்று சோதிக்க விரும்பினார். கவிதைகளையும் புத்தக விமர்சனங்களையும் அவர் ஏற்கனவே எழுதியிருந்ததால் புதிதாக ஒரு கதையை எழுதிப் பார்க்கத் தீர்மானித்தார். கதையை வற்றிகரமாக எழுத முடிந்தால் தன் நிலைமை சரியாக இருக்கிறது என்று தீர்மானித்துக் கொள்வதாய் முடிவு செய்தார். அதன் விளைவுதான் Pierre Menard, Author of Don Quixote. இந்தக் கதை இதன் முன்னோடிக் கதையான An Approach to Al-Mutasim போல கட்டுரையின் வடிவத்தையும் நிஜக் கதையின் வடிவத்தையும் உள்வாங்கிக் கொள்கிறது. இதன் உச்சபட்சமான சாதனத்தான் டுலோன், உக்பார், ஓர்பிஸ், டிரெஷியஸ். இந்தக் கதையின் கற்பனா உலகம் மனிதர்கள் வாழும் உலகத்தினை பதிலீட்டு செய்து வதாக அமைகிறது.

ஊடக இழைப்பிரதி என்று சொல்லக் கூடிய Inter-textuality யைப் போர் ஹுவோ ஸ்ட்ரக் சூரலிஸ்டுகளுக்கு முன்பே முன்னோக்கி விட்டவர். எல்லையற்ற பிரதிகளின் வனமாக நடுலகத்தினை சித்தரித்தவர் (The Library of Babel) போர் ஹுவோ. சிறு வயதிலிருந்தே அவரது தந்தையின் நடுலகத்தில் பல ஆங்கில நூல்களைப் படித்து வளர்ந்தவர். இந்த உலகத்தையே ஒரு புத்தக அலமாரியாகவோ அல்லது பல புத்தக அலமாரிகள் கொண்ட பிரம்மாண்டமான நூல் நிலையமாகவோ பார்க்கும் போர் ஹுவோ. ஆனால் நடுலகத்தினை சந்தோஷமான ஒரு இடமாகச் சித்தரிக்கவில்லை. பீ திக் கனவூத் தன் மையதாகவே பப்பேல் நடுலகம் தோற்றமளிக்கிறது. அடுத்து மொழியை மனிதர்களால் பகிரப்படும் குறியீடுகளாக கருதினார். ஒவ்வொரு மொழியும் தத்தம் விதமாக உலகத்தினை பார்வை கொண்ட அந்த மொழி பச்சுபவர் கிரகத்துக் கொள்ளும் விதம் என்பதால் ஒரு மொழிக் கான சரிநிகர் கள் மற்ற எல்லா மொழிகளில் கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. மலேயும் போர் ஹுவோ இன் ஸ்பானிய மொழியே ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்து ஸ்பானிஷ் மொழியில் எழுதப்பட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

போர்ஹேவீன் கதாபாத் திரங்கள் பல வறோபட்ட வாழ்க்கைத் தளத்திலிருந்து வருபவர்கள். வாசகன் இந்தக் கதைகளில் இளவரசிகளை, மாட்டாக காரர்களளை, துப்பறியும் நிபுணர்களளை, மந்திரவாதிகளை, அடியாள்களை, படைகள் விற்பவர்களளை, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்களளை, பத்திரிகையாளர்களளை, பெரும் பயணக்காரர்களளை, பன்மொழி விற்பன்னர்களளை, ராணுவ வீரர்களளை, இறையியல் வாதிகளை, நபலகர்களளை, எழுத்தாளர்களளை, சாதாரண கடகைகளில் வலைபார்க்கும் எழுத்தர்களளை பார்க்க முடியும். ஆனாலும் இந்தக் கதாபாத் திரங்களுக்கு தனியான மனோவியல் இயக்கங்கள் கிடையாது. ஒரு கதாபாத் திரத்தின் இரண்டு அல்லது மூன்று பிரதான செயல்பாடுகளை வதைத்து அதன் கண்ணல்களைக் கட்டுமானம் செய்கிறார். குறிப்பிட்ட ஒரு பாத் திரத்தைப் படித்துப் பார்த்து அதன் மீது பரிதாபப்படுவதற்காக போர்ஹே அவற்றை எழுதவில்லை. எனவே போர்ஹேவீன் கதைகள் யாவும் மிகத் துய விவரணைகள் என்றே எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்த மாதிரிப் பாத் திரங்கள் முழுமையான அறிவார்த்தத்திலிருந்து உருவாக்கப்படுபவை. ரத்தமும் சதயையுமானவை அல்ல. எனினும் மூன்றே வரிகளில் கிட்ட ஒரு பாத் திரத்தை வாசகனின் முன் நிறுத்துவதற்கு அவரால் முடியும். 1935ஆம் ஆண்டு ஒரு கலகைகளைச் சியத்தின் தலைப்பு என்று தோன்றுபடியான சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வளையிட்டார். A Universal History of Infamy எனப்படுதான் அது. இந்தத் தொகுப்பில் ஜப்பானிலும், அரேபியாவிலும், சீனக்கடல்களிலும் நடந்த அவமதிப்பும் பழியும் நிறைந்த விஷயங்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இவற்றில் பல போர்ஹேவோல் மீண்டும் ஒரு முறை திருத்தி சொல்லப்பட்டவை. சில இலக்கியமீடர்கள் இவற்றை இலக்கியத் திருட்டு என்று கிட்ட நினதைத் தடுத்து--இவற்றின் மீடல்களை போர்ஹே ஒப்புதல் செய்திருந்தும் கிட்ட. 1933ஆம் ஆண்டுக்கும் 1934க்க்கும் இடையில் Critica இதழில் சிறு சிறு வரவைகளாக இவற்றை எழுதினார். இந்த வரவைகளில் இம்மானுவல் ஸ்வீடன் போர்க், ரிச்சட் எப்பர்ட்டன், ஹரெபர்ட் ஆஸ்பரி, ஸர்பெர்சிஸ்கை ஆகியவர்களிடமிருந்து கருத்தாக் கங்களையும் கதாபாத் திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மற்று கண்டுபிடிப்பு செய்தார் போர்ஹே. ஒரு விதபுராணிகத் தன்மையான அதிர்வுகளுடன் நிஜதகவல்களையும் கற்பனையானவற்றையும் இவற்றில் கலந்திருக்கிறார். இக்கதைகள் பலவற்றில் ஒரு விநோத ஸரீயல் ரீதியான நம்பகத்தன்மை இருக்கிறது. பிறகு பல வருடங்கள் கழித்து, இததைத் தான் போர்ஹேவோக்கூப்பிறகு வந்த இளம் புனகைதையாளர்கள் மஜேகல் ரியலிசம் என்று கற்றிருந்தார்கள். அந்தத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார் :

They are the irresponsible game of a young man who dared not write stories and so amused himself by falsifying and distorting (without any aesthetic justification whatever) the tales of others.

இதுவன்றி, ஒரு புத்தகம் தனித்துவ ஒருமையாக இயங்குவதில்லை என்பதையும் ட்டி. எஸ். எலியட்டின் பாரம்பரியமும் தனித்துவத்திறனும் கட்டுரையின் கருத்தை ஓட்டி ஆனால் தனக்கே உரித்தான வகையில் வறோ ஒரு கட்டுரையில் சூட்டுகிறார். கணக்கிடப்பட முடியாத உறவுகளின் அச்சு என்ற நிலையில் புத்தகங்கள் செயல்பட்டு,

தம் உறவினமை மனிதர்களுடன் ஏற்படும் துதின்றன.

பெர்னாட் ஷா பற்றியதொரு சாதாரண கட்டுரையில் இந்த அரிய கருத்தினை வெளிப்படுத்துகிறார் :

A book is not an autonomous entity: it is a relation, an axis of innumerable relations. One literature differs from another, be it earlier or later, not because of the texts but because of the way they are read: if I could read any page from the present time--this one, for instance--as it will be read in the year 2000, I would know what the literature of the year 2000 would be like. ["Note on (toward) Berard Shaw"]

ஒரு புதிய எழுத்தானது உடனடியாக நிஜ வாழ்விலிருந்து சடக்கின்ற வியாபகங் கொள்வதில்லை. மாறாக ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருக்கும் பல நூற்றாண்டுகளில் இலக்கியங்களின் வாயிலாக சூறழி வளத்தைப் பயணித்த பின்னர் உருவாகிறது. குறைந்தபட்சம் போர் ஹவேபைப் பொறுத்த வரையில் இதுதான் உண்மை. புதிய கதைகள் என்று சொல்லப்படும்வை எல்லாமே ஒரு வகையில் தப்பிக்க இயலாதபடிக்கு பழைய கதைகளின் மறு கண்டிப்புகள் அல்லது மாறுபாடுகளாகும். இதே ஒரு தீர்ப்பாகச் சொல்லி நியாயப்படுத்த முடியாதென்றாலும் கட்டி அவருடைய பிக்ஷன்ஸ் என்ற தொடர்பில் இடம்பெறும் கதைகள் எல்லாம் கதைகள் பற்றிய கதைகளாக அமைந்துள்ளன. ஒரு வகையில் இதே பின்னவினத்துவ கருத்தாக மொழியில் விளக்கவந்தானால் "சீனப்பெட்டிகளில் உலகம்" என்று கிறலாம். கதைக் குள் நாடகங்கள் வருவதும் கதைக் குள் ஒருவன் ஏற்கனவே எழுத்தப்பட்ட நாவலை வரிக் கு வரி புதிதாக எழுத முயல்வதும், அடிக் குறிப்பில் முழுமையான கதை இடம்பெறாவதையும் காணலாம். இவற்றை கதை பற்றிய கதை என்றோ கதை மீறும் கதை என்றோ கிறலாம். **The Garden of Forking Paths** என்ற தலைப்பிலான கதையானது ஒரு கதை பற்றிய புதிர் -- ஒரு உளவாளி-விவரணையாளனால், சொல்லப்பட்ட எழுதப்பட்ட கதை. இதில் நேர்கோட்டுத் தன்மையிலான ஐரோப்பிய வழியான ஹீராக்ளிட்சின் காலத்தை மறுத்துக் கீழை நாடுகளின் சமவட்ட காலம் என்ற கருத்தாக கம் சிலாகிக் கப்படுவதால் இந்தக் கதையே நான்காவது பரிமாணத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது--அடிப்படையில் இது ஒரு துப்பறியும் கதை போலத் தோன்றினாலும் கட்டி. 1941 ஆம் ஆண்டிலேயே ஸ்ட்ரக்ச்சுரலிச விவரணையியலினை (Structuralist Narratology) இந்தக் கதை முன்னோக்கி இருக்கிறது. விவரணையைப் போர் ஹவேபை கிளபிரிதல்களின் திட்டமாக அலசுகிறார். கதையின் ஒவ்வொரு புகளியிலும் கதை சொல்பவன் இரண்டு பிரிவுகளைச் சந்திக்கிறான். இந்த இரண்டும் இரண்டு சாததியங்களாக இருப்பதால் ஏதாவது ஒன்றையே ஒரு நேரத்தில் அவன் தீர்ந்தெடுக்க முடியும். அப்படி ஒன்றை அவன் தீர்ந்தெடுக்கும் சமயத்தில் இன்னொரு கிளபிரிதல் வந்து நிற்கிறது. இப்படி முடிவிலே இல்லாத சாததியங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு போகிறது கதை. இறுதியில் புனைகதைப் பிரதியின் உயிர்த்தோற்றவியல் பூலப்படும் திட்டம் விடுகிறது. கதை பற்றிய கதை பிரதயகேமாக போர் ஹவேபைக் கோ பின்னவினத்துவவாதிகளாக கோ சொந்தமானதல்ல. இது சர்வ்வானபிஸ்டானக் விக்ஸாட் எழுதியபோதே தொடங்கிவிட்ட அம்சம்தான். கதை

எழுத்துவது பற்றிய சட்டத்திட்டங்களையே கதகைகான விஷயங்களாக மாற்றிக் கொள்ள வண்பிய கட்டாயம் சில நவீன எழுத்தாளர்களுக்கு ஏற்பட்டது. மலேமும் இந்த இலக்கியார்த்தமான மூழும்கைளாகப்பட்டவகைகள் (Literary Entities), என எழுத்துபவன் (இந்த இடத்தில் யதார்த்தவகை எழுத்தாளன் என்று வதைத்து கொள்ளலாம்) தரேந்தெடுத்ததுக் கொள்ளும் நடமைற்றை நிகழ்வுகள் எந்த அளவுக்கு புறவயமானவையோ, நிஜமானவையோ அன்றிகற்பிக்கப்பட்டவையோ அதற்கு நிகரான அளவுக்கே புனவைவுக் கதகைளான எழுத்துபவனுக்கு நிஜமாகிறது, கற்பிக்கப்பட்டதாகிறது, அல்லது புறவயமாகிறது. ஆனால் தனது எழுதும் முறையைப் பற்றிச் சொல்லும் போது போர்ஹே Baroque என்ற வரையறையைத் தரேந்தெடுக்கிறார். எல்லா மொழி நடகைளின் இறுதி வடிவமும் பரோக் என்ற நிலையைச் சன்றடையும் என்றும் வாதிடுகிறார்.

பதினெட்டாம் நற்றாண்டில் அதற்கு முற்பட்ட கட்டிடக் கலையிலும், இசையிலும், ஓவியத்திலும் நிகழ்ந்த அதிகபட்சங்களகைக் குறிப்பதற்கு உண்டாகப்பட்ட வார்த்தையே பரோக் ஆகும். போர்ஹே பரோக் என்பது அறிவுரீதியானது என்றும், பரெனாட்ஷாவைமறேகோள் காட்டி அறிவுரீதியான பிரயத்தனங்கள் யாவும் அடிப்படையில் நகைச்சுவையுணர்வு மிக்கவை என்றும் எழுதியிருக்கிறார்.

நீதிக்கதை என்று சொல்லிவிடக் கூடிய அளவுக்கு எளிமையான ஒன்று போர்ஹேமும் நானும். (1956) இந்தக் கதையை 1980களில் சத்யன் மீட்சிபத்திரிகையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். "ஆசிரியனின் மரணம்" குறித்த எத்தனையோ விவாதக் கட்டுரைகளை விட போர்ஹேவின் இந்தக் கதை ஆசிரியனின் மரணத்தை சிறப்பாக விளக்குகிறது. பொய்யான, எழுதப்பட்ட "நானுக்கும்" நிஜமான (?) போர்ஹேமும் இடையிலான முரண்களையும் எதிரிட்களையும் மிகச்சிக்கனமாக ஒன்றரைப்பக்கங்களில் சாதித்து விடுகிறது இந்த விவரணை. ஆனால் "எழுதப்பட்ட" ஆளுமையிலிருந்து தொடர்ந்து "சாட்ஷாத்நான்" பின்வாங்கிக் கொண்டிருப்பதாக சித்தரிப்புவருகிறது.

நிஜமில்லாத, எழுதப்பட்ட நானைப் பற்றிய ஆட்சேபணையும் எதிர்ப்பும் எழுத்தின் வாயிலாக வருகிறது எனும் போது இந்த எதிர்ப்பு யாரிடமிருந்து புறப்படுகிறது? கதையில் பசேபவர் யார்? "எனக்குத் தெரியவில்லை எங்கள் இருவரில் யார் இந்தப் பக்கத்தை எழுதுகிறார் என்று?" என்று எழுதுகிறார் போர்ஹே. இங்கே ஆசிரியன் அவனுடைய எழுத்தினாலேமறகைக்கபட்டு காணாமல் போகிறான். தான் ஒருநாளும் உடல்ரீதியாக இறக்கப்படுவதைப் போலவே இந்த கதை எழுத்துக்குள் தன்னையுடைய புகுத்தி விட்டு இறந்து போகிறான். ஆசிரியனின் மரணம் குறித்து விசாரித்து எழுதியிருக்கிறார் மிஷல் பிக்கோ ஆசிரியன் என்பது என்ன? (1969) என்ற கட்டுரையில். மிஷல் பிக்கோ அந்தக் கட்டுரையில் எழுதுபவர் என்பது அவன் (அ) அவள் (அ) எதுவாக இருந்த போதிலும் அது இன்னும் சாகவில்லை என்றுதான் சொல்கிறார். அல்லது இறந்து போயிருந்தால் அது எப்போதும் இறந்துதான் போயிருக்கிறது என்கிறார். ஆசிரியனின் மரணம் பற்றிய சமகால கருத்தாக்கங்கள் போர்ஹேவின் கதையில் உள் தொக்கியும்

ரோலான் பார்த் (Roland Barthes: The Death of the Author) தின் கட்டுரையில் வளெளிப் படையாகவும் இருந்த போதிலும் இவர்கள் இருவரமே ஆசிரியனை இடம் மாற்றின வடிவமாகவே வதை திருக்கிறார்கள். அனுபவத்தின் ஒருமையானது (மூழும்மை என்றும் கபிட சொல்லலாம்) ஆசிரியனால் உறுதியளிக்கப்பட்டது மாறிப் போய் ஆசிரியனின் படபைப்புக்களால் உறுதியளிக்கப்படுகிறது. ஆசிரியன் என்ற ஆளுமையிடமிருந்து இடம் பெயர்ந்து அவனது எழுத்துக்களுக்காகச் சினைந்து விட்டது இந்த உறுதியளிப்பு. ஆனால் இந்தக் கருத்தாகத்திலும் பிரச்சனைகளுக்காகக் குற்றவில்லை.

எழுத்துக்கள் என்பது ஆசிரியனின் மாறுவதெங்கள் தானே? "கடந்து செல்லும் அநாமதேயத்தன்மை" என்பதன் மபிலம் எழுத்துக்களில் நிறைந்திருப்பது ஆசிரியன் அல்லாமல் வேறு யார்? ஆசிரியனின் இருப்பு பற்றிய ஒரு மலேடோட்டமான கருத்தாகத்திலிருந்தும் ஆசிரியனின் மரணம் பற்றியதொரு மலேடோட்டமான சிந்தனையிலிருந்தும் மறுசிந்தனை செய்வதற்கு நவீன பிரஞ்சு விமர்சகரான பபுக்கோ (Michel Foucault) வழி சொல்கிறார். ஆசிரியனை ஒரு மூழும்மை என்று கபிற்றுவதை விட்டு விடுங்கள் என்பவர் ஆசிரியனை பிரதிகளில் இடம் பெறும் செயல் என்று சிந்திக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்துகிறார். ஆனால் இந்தச் செயல்பாடானது ஒரு பரந்துபட்ட கலாச்சாரத்திற்குத் தகுந்த படியும், ஒரு சமிக்ஷுங்குக்கும், மற்றதற்கும் மாறுபாடு கொள்ளக் கபிட்யதாகவும் இருக்கும். **The Other (The Book of Sand)** என்ற சற்றே நீண்ட கதையில் கனவிலிருந்து வந்த ஒரு பாத் திரம், நிஜமான பாத் திரத்தை கனவா காணப்பட்ட பாத் திரம் என்று கபிற்றுவது மட்டுமின்றி நிஜவாழ்க்கைக்கு வந்துவிட யத்தனமும் செய்கிறது. ஒரு வகையில் பார்ப்போமானால் இது **Borges and Myself** என்ற கதையின் மறுபக்கமாகவும் தோன்றக்கூடும். இறப்பு பற்றிய சிந்தனை குற்றைந்து போய் ஒரு வித அமானுஷ்யத்தன்மை இந்தக் கதைக்கு வந்து விடுகிறது. மலேடும் போர் ஹுவேயின் கருத்துப்படி நாம் வாழும் இந்த உலகமே ஒரு துணைக் கடவுளினால் காணப்பட்ட கனவாகும். இதே பின்னணியில் தான் வட்டச் சிதிலங்கள் கதையையும் அலசிப்பார்க்க வேண்டும். வட்டச் சிதிலங்களில் வரும் மனிதன் கனவா காணுதலின் வழியாக வேறு ஒருவனை இந்த உலகிற்குள் உலவச் செய்கிறான். ஆனால் இறுதியில் தானே வேறு ஒருவரால் காணப்பட்ட கனவா என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறான். இந்தக் கதை மூதலில் 1970களில் கசடதபற இதழில் பிரமிளின் மொழிபெயர்ப்பில் வளெளிவந்தது. இன்றைக்கான புதிய மொழிபெயர்ப்பின் அவசியத்தை உணர்ந்தே ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பு இந்த நபிலில் இடம் பெறுகிறது.

போர் ஹுவேயின் தினச் சூருக்கத்திற்குப் பரே போன்வர். லத்தீன் அமெரிக்க நாவலாசிரியர் யபிலியோ கோர்த்தஸார் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: "எல்லா அலங்காரமான வாக்கியங்களையும், திரும்பக் கபிற்றல்களையும், தொடர்புள்ளிகளையும், பயன்றற ஆச்சரியக் குறிகளையும், நீக்குவதற்குக் (எனக்கு) கற்றுத்தந்தார் போர் ஹுவே. இந்தப் பழக்கம் இன்றும் மோசமான இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது, அதில் ஒரு வரியில் சொல்லப்பட வேண்டிய விஷயம் ஒரு பக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும்" (**Julio Cortazar en la Universidad Central de Venezuela**, *Escritura No.1*, Jan-June 1976, p. 162.)

இருப்பினும் பார்ட் ஹே பரேவெ (The Congress) பார்ட் ஹே நீ ண்ட கதகையையும் எழுதியிருக்கிறார். இதற்குத் து இந் தத் தாகுதியில் இடம் பெறும் சற்று பெரிய கதகை என்று அலபு மற் றும் நித தியமானவர்கள் ஆகிய கதகைகளைச் சொல்லலாம். டாக்டர் பிராடியின் அறிக்கையில் இடம் பெறும் கதகைகளிலேயே மிகச் சிறந்தது என பார்ட் ஹேவால் கருதப்படும் கதகை மாற்கு எழுதிய வதோகமம். ஓர் பட்டியில் T.S. எலியட்டின் பாதிப்பு அவருக்கு இருந்தது என்று கட்டெக் பட்ட பார்டு, கிடயாது என்றவர் எலியட்டைப் பார்க்கிலும் யடேஸ் (W. B. Yeats) சிறந்த கவிஞர் என்று கபியிருக்கிறார். சிறந்த விமர்சகர்களாக அவர் ஏற்றுக் கொள்வது எம்ர்சனையும் கோலரிட ஜயையும் தான். வால்ட் விட்மன் மீது அபாரமான பிரமேகை கொண்டிருந்தார். கார்ல் சாண்ட்பர்க்கின் கவிதைகளும் அவருக்கு விருப்பமானவை. ஜமேஸ் ஜாய்ஸின் யிலிஸிஸ் நாவலின் கடகை அத தியாயத்தின் சில பகுதிகளை ஸ்பானிய மொழியில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். ஆனால் ஜாய்ஸின் எழுத்து நடையை பார்ட் ஹே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந் த அடிப்படையில் தான் நவீன பிரஞ்சு சிம்பாலிஸ்ட் கவிஞரான மல்லார்மேவின் கவிதைகளையும் விமர்சிக்கிறார் பார்ட் ஹே. ஜாய்சும் மல்லார்மேவும் அதிகபட்ச எழுத்துலுக்கு உள்ளானவர்கள் என்பது பார்ட் ஹேவின் கருத்து. எழுத்தும் பார்டு எழுத்தை அது வரும் திசையில் வழிபட்டது தவணை டுமே தவிர இதோ நானிருக்கிறேன் என்பதைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக எழுத்தக் கப்டாது என்றும் கருத்து திரிவித்திருக்கிறார்.

"When I write, I write because a thing has to be done. I don't think a writer should meddle too much with his own work. He should let the work write itself. . . (Paris Review Interviews: 4th Series. P. 126)

பார்ட் ஹே தரேந்தெடுக்கும் நாயகர்கள் கொல்காரர்கள் களாகவும் அடியாட்களாகவும் இருப்பது பற்றி அவர் பதில் அளிக்கும் பார்டு அப்படிப்பட்டவர்களிடமும் ஓர் வித மலின்பட்ட காவியத்தன்மை இருப்பதைச் சூட்டிக் காட்டுகிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் காவியப் பரிமாணங்களுடன் புனைகதை எழுதுபவர்கள் குறைந்து போய் விட்டனர். **Seven Pillars of Wisdom** எழுதிய T. E. Lawrence, மற்றும் Rudyard Kipling பார்ட் ஹேவர்கள் மாத் திரமே விதிவிலக்குகளாக இருக்கின்றனர். இவர்களை விட்டால் ஹாலிவுட் ஸ்டூடியோக்களிலிருந்து வளிவந்த 'வெஸ்ட்டர்ன்' வகை திரைப்படங்களில் தான் காவியத்தன்மையைப் பார்க்க முடிகிறது என்றும் தன் கருத்தினமை முன் வைத்தார். இந் தத் தாகுப்பில் இடம் பெறும் கதகைகளில் வரும் ரோசனெட்டோ, மானக் ஈஸ்ட்மேன் மற்றும் கிறிஸ்டியன் சகோதரர்களமை மறே குறிப்பிட்ட வகை நாயகர்களாக நாம் அறிய வாய்ப்பிருக்கிறது. தரெ ஓரத்து மனிதன் இத்தகையை நாயகனைக் கொண்ட பிரசித்தமான கதை. "பிரதேச நிறம்" (Local Colour) என்ற ஒன்றை பார்ட் ஹேவின் கதகைகளில் பார்க்க முடியுமா என்றால் முடியாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந் தவன் என்ற கதை பிரஸீ வில் இருந்து உருகுவேயுக்குச் சென்று அங்கிருக்கிற அடியாள தலைவன் அளவுக்கு தன்னையே தயர்த்திக் கொள்ள நினைக்கிற ஓட்டலாரா என்பவனைப் பற்றியது. மறே குறிப்பிட்ட கதகைகளிலும் இந் தக் கதையிலும் யதார்த்தவியலின் வழியாகப் பிரதேச நிறத்தினை காண விரும்புபவர்கள் தவறு செய்கிறார்கள் என்றுதான் அர்த்தம். தோடக்கத்தில் எவரிஸ்ட்டோ காரிகோ என்கிற கவிஞனைத் தன் முன்னோடியாகக் கொள்ள பார்ட் ஹே நினைத்ததுண்டா. எவரிஸ்ட்டோ

காரிகோ, "பிரதேச நிறம்" உள்ள கவிதைகளை எழுதிய, "ஆபத்தான திருக்கள் மற்றும் தனிவான சரியாஸ் தமனங்களின்" கவிஞர். அவர் தன்னகைச் சூற்றியிருந்த பளபளப்பான, ஸ்தம்பலமான வாழ்க்கையைத் தன் கவிதையில் பதிவு செய்தவர். ஆனால் எவரிஸ்ட்டோவைப் போல தான் ஆபத்தான சமூக நிலைகளில் வாழப் பிறந்த ஒரு திருக்க கவிஞன் அல்லவென்றும் மாறாக பயந்த சூபாவமுள்ள, கண்பார்வகைக் குறவைவான, பயம் நிறைந்த, புத்தகங்களை நசீகக் கிற பரிஷ்வா இளஞ்சுன் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். என்றாலும் அதற்கைய பிரதேசத்தில் (பாலெர்மோ பிரதேசம், கத்தியை லாவகமாகப் பயன்படுத்திய அடியாட்களாகும், கபேரகே களாகும், வசீகளின் விடூதிகளாகும் பெயர் பெற்றது) போர்ஹுவேன் இளமகை காலம் அமைந்தது. ஆனால் இந்த வன்முறை நிறைந்த உலகிலிருந்து பாதுகாப்பாக அவர் "தன் தந்தையின் நபலகத்தில் எண்ணிக்கையற்ற ஆங்கிலப் புத்தகங்களுடன்" வாழ்ந்தார். எனினும் தன் பாலயகாலத்து நாயகனான எவரிஸ்ட்டோவை அவர் மறக்கவில்லை. எவரிஸ்ட்டோ 1912 ஆம் ஆண்டு காசநோயில் இறந்தார். எவரிஸ்ட்டோ காரிகோ என்ற நபலை போர்ஹுவே 1930 ஆம் ஆண்டு எழுதினார். எவரிஸ்ட்டோ பற்றிய நபல் என்பதை விடவும் பழைய போனஸ் அயர்ஸ் பற்றிய நினவைக் குறிப்புகளாகவே அந்த நபல் அமைந்து போனது. இது போர்ஹுவேன் வற்றிகரமான நபல் அல்ல. இருந்தும் அவர் 1955இல் இதை திருத்தம் செய்து எழுதினார்.

"பிரதேச நிறம்" குறித்த அவரது விரிவான தர்க்கங்களை அவரது மிக முக்கியமான கட்டுரையான 'The Argentine Writer and Tradition' இல் பார்க்கலாம். ஒரு நாட்டிற்கு (அ) பிரதேசத்திற்கு உரித்தானது என்பது "பிரதேச நிறம்" என்பதைத் தவிர்த்து விட்டே இயங்க முடியும் என்றார் போர்ஹுவே. மொகம்மது எழுதிய குர்ஆன் நபலில் எங்கும் ஒட்டகம் என்ற சொல் காணப்படவில்லை. மொகம்மது ஒரு அரபியர், ஒட்டகங்கள் என்பவை அரபியாவின் யதார்த்தமாக இருக்கும் போது, அவருக்கு ஒட்டகங்கள் தனித்துவமான முறையில் அரபியாவைக் குச்சொந்தமானவை என்று எழுத வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லை. இதற்கு மாறாக அரபிய தேசியவாதத்தை தடுக்கப் பிடிக்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் தான் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ஒட்டகங்களை இட்டு நிறப்புவார்கள் என்கிறார் போர்ஹுவே.

இதிலிருந்து போர்ஹுவே எட்க்கும் முடிவு பின்வருமாறு: அர்ஜன்டீனாவின் பிரதேச நிறம் என்பது சமீப ஆண்டுகளில் ஐரோப்பியாவிலிருந்து வந்ததுதான். ஆனால் தேசியவாதத்தை தடுக்கப் பிடிக்பவர்கள் இதை அயல் நாட்டு சமாச்சாரம் என்று மூத்திரை குத்திவிடுவார்கள். அர்ஜன்டீனிய எழுத்தாளர்கள் ஸ்பானிய இலக்கியத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று வறட்டுத்தனமாக அடம் பிடிக்பவர்களாகும் இந்தக் கட்டுரையில் விளக்கம் தந்திருக்கிறார். நிஜத்தில், 'ஓரிஜினல்' ஸ்பானிய இலக்கியத்திலிருந்து விலகி வந்து எழுதுவதே அர்ஜன்டீனியாவின் சிறந்த பாரம்பரியமாக இருக்கும். ஸ்பெயினிலிருந்து விருப்பத்தேர்வுடன் பின்வாங்குவதே அதற்கு சரியான செயலாகக் கருக இருக்க முடியும் என்றார்.

போர்ஹுவேன் மூதல் கவிதைத் தொகுப்பான Fervor de Buenos Aires, 64 பக்கங்களை

கொண்ட புத்தகமாக வளிவர அவர் தந்தை பண உதவி செய்தார். அவசரமாகவும் அச்சுப்பிழைகளுடனும் (வறும் 300பிரதிகள்) வளியிடப்பட்டது. விலைக்கு விற்கப்படவில்லை.

இலவசமாகத் தரப்பட்ட இந்த தொகுதி வறும் ஒரு விநோதமான முறையிலும் விநியோகிக்கப்பட்டது. **Nosotros** என்ற ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலக்கிய ஏட்டின் ஆசிரியர் ஆல்பிரடோ பியான்ச்சியிடம் சூமார் 100 பிரதிகளை போர் ஹே எடுத்துச் சன்றார். அந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்தின் காளோக் அறையில் பிற ஆசிரியர்கள் தங்கள் ஓவர்கோட்டுகளை கழற்றி வைப்பது பழக்கம். "இந்தப் புத்தகங்களை உனக்காக நான் விற்க வேண்டுமென்று நின்கைகிறாயா?" என்று பியான்ச்சி வினவியபோது போர் ஹே கபினினார். "இல்லை. அவற்றை நான் எழுதியவன் என்றாலும் கபிட நான் முழுமுற்றான பதைதியம் இல்லை. இந்தப் புத்தகங்களை அங்கே தொங்கும் கோட்பாக்கெட்டுகளில் ரகசியமாக வைத்து விட முடியுமா என்று உங்களகைக் கேட்கலாம் என்று நினதைத் தனை" என்றார் போர் ஹே. பியான்ச்சி பெருந்தன்மையுடன் ஒப்புக் கொண்டு ஒத்துழைத்தார். அவசரம் அவசரமாக புத்தகத்தை வளியிட்டு விட்டு தனது தந்தையின் கண் அறுவைச் சிகிச்சையின் பொருட்டு ஸ்விட்சர்லாந்துக்குச் சன்றிவிட்டார்.

போர் ஹே. 1924 ஆம் ஆண்டு போனஸ் அயர்சுக்கு தன்குடும்பத்துடன் திரும்பியபோது அவர் ஒரு கவிஞராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விட்டார் என்பதையும் அவரது கொரியல் லாத தனமான புத்தக விநியோக யுக்தி பலனளித்திருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொண்டார். இந்த காலகட்டத்தில் தான் அவர் இரண்டு பண்களுடன் நல்ல சிந்கேத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவர்கள்: **Victoria Ocampo** மற்றும் **Elsa Astete Millan**. விக்டோரியா ஓகமேப்போ மிகவும் பாதிப்பு சலுத்திக் கொண்டிருந்த இலக்கிய ஏடான **Sur** இன் ஆசிரியை மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளர். 17 வயது அழகியான எல்ஸா வறும் ஒருவரதை திரும்பம் செய்து கொள்ள வேண்டிய நிற்பந்தம் உண்டாயிற்று. ஆயினும் கபிட 1967 ஆம் வருடம், ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்கள் கழித்து போர் ஹேவும் எல்சாவும் சந்தித்து திரும்பம் செய்து கொண்டார்கள். திரும்பம் விரைவிலேயே தோல்வியில் முடிந்தது வறும் விஷயம்.

1927 ஆம் ஆண்டு வரை அவர் என்னவெல்லாம் எழுதினாரோ அவை எல்லாவற்றையும் போர் ஹே புறக்கணித்ததற்குக் காரணம் அவை பிற இலக்கிய ஆசிரியர்களிடமிருந்து அவர் வருவித்துக் கொண்ட நடையைக் கொண்டிருந்ததாக நினதைத் ததுதான். பின்னாளில் இது தொடர்பாக உண்டான தர்மசங்கடமான உணர்வைத் தவிர்ப்பதற்காக அவர் பல புத்தகப் பிரதிகளை வாங்கி எரித்தழித்தார்.

நாவல்கள் எழுதுவது பற்றி அவர் மிகக் கடுமையான, கறாரான கருத்துக்களகைக் கொண்டிருந்தார். அமெரிக்க நாவலாசிரியரான பால் தோரொ அவரைச் சந்தித்த சமயத்தில்

ஆங்கில நாவலாசிரியர் தாமஸ் ஹார்டி (ஹார்டி ஒரு சிறந்த கவிஞரும் கப்ட) நாவல்களை எழுதியிருக்கவே கப்டாதென்றும் கவிதைகளுடன் நிறுதிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ப்ோர்ஹே கருத்துத் தரிவித்திருக்கிறார் .

வாஸ்தவமாக ஹார்டி தன் கட்சி இலக்கிய காலத்தில் கவிதைகளை மட்டும் எழுதினார் . (பார்க்க The Brass Plaque Said 'Borges', Paul Theroux, 'The Old Patagonian Express' 1979) ருட்யார்ட் கிப்ளிங் என்ற ஆங்கில நாவலாசிரியரின் கதைகளை விட கவிதைகளே அதிகம் தனக்கு விருப்பமானவை என்றும் ப்ோர்ஹே இந்த சந்திப்பில் கபறினார் . நீண்ட நாவல்கள் எழுதுவது பற்றி ப்ோர்ஹேவுக்கு நல்ல அபிப்பிராயமே இருந்ததில்லை. இதனை The Garden of Forking Paths, [1942, later part of Ficciones, 1944]. தொகுதிக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையிலிருந்து அறியலாம் :

"Writing long books is a laborious and impoverishing act of foolishness: expanding in five hundred pages an idea that could be perfectly explained in a few minutes. A better procedure is to pretend that those books already exist and to offer a summary, a commentary."

பல தொகுதி நாவல்களை எழுதிய ஜெர்மன் நாவலாசிரியர் ராபர்ட் மியூசில் , [The Man Without Qualities, 3 volumes], தாமஸ் மன் , Remembrance of Things Past என்ற 6 தொகுதி நாவல்களை எழுதிய பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் மார்சல் புரூஸ்த் பற்றியெல்லாம் அவருடைய கருத்துக்கள் என்னவாக இருந்திருக்கும் என்பது பற்றி அறியமுடியவில்லை. மலேமும் ப்ோர்ஹேவின் இன்னொரு மறே கோளையை இங்கு காட்ட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம் . "The central problem of novel-writing is causality." ["El arte narrativo y la magia" [Narrative Art and Magic, 1932] in Discussion [Discussion, 1932]]

அவருடைய கண்பார்வை சூமாராகப் படிக் முடியும்படி இருந்த காலங்களிலேயே அவர் ஒரு நாவலை கட்சி பக்கம் வரை படிக் வேண்டிய கடமையின் கட்டாயத்தில் இருந்தார் என்றும் , நாவல் எழுதும் சபலம் சிறிதுகப்ட இருந்ததில்லை என்றும் எழுதியிருக்கிறார் . ஆனாலும் நாவல்களை விடப் பன்மடங்கு பெரிதான, பல தொகுதிகளால் ஆன கலகை களஞ்சியங்களைப் பிப்பதற்கு அவர் விரும்பினார் . குறிப்பாக என்சுகை குளோபீ பியா பிரிட் டானிகாவின் 11வது பதிப்பு அவருக்கு மிக அத்யந்தமான ஒரு நபலாக இருந்திருக்கிறது. தாமஸ் ப்ரெளன் எழுதிய Anatomy of Melancholy என்ற பெரிய நபலைப் பிப்பதற்கு அவருக்கு சலிப்பு ஏற்பட்டதில்லை. ஜெர்மன் என்சுகை குளோபீ பியாவான ப்ராக் ஹாஸ் (சூருக்கமான) பதிப்பும் அவரது தனிப்பட்ட நபலகத்தில் ஒரு பிரத்யகே இடம் பிடித்திருந்தது. ஆங்கில விமர்சகரும் ஆங்கில மொழியின் முதல் அகராதியைத் தொகுத்தவருமான டாக்டர் ஜான் சனின் ஆங்கில அகராதியை மீண்டும் மீண்டும் பிப்பக் விரும்பினார் .

1950களின் தொடக்கத்தில் அவருடைய நண்பர்களான Nestor Ibarra வும் Roger Callois யும் போர் ஹுவேன் கதகைகளை பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார்கள். இந்த பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்புகள் ஐரோப்பாவில் வளிவரும் வரையோர் ஹுவேன் பற்றி, அர்ஜன்டீனாவிலும் சரி உலக இலக்கிய வட்டங்களிலும் சரி, யாருக்கும் அதிகம் தெரியாது. இந்த இருவரின் உழைப்பின் காரணமாகத்தான் 1961 ஆம் ஆண்டு Fomentor Prize (International Publisher Prize) அவருக்கும் கிடைத்தது. ஆறு ஐரோப்பிய வளியீட்டு நிறுவனங்கள் இணைந்து வழங்கிய இந்த விருதினை நவீன ஐரிஷ் நாவலாசிரியரும் நோபல் விருது பெற்றவருமான சாமுவெல் பெக்கெட்டுடன் போர் ஹுவேன் புகிர்த்து கொண்டார்.

இந்தப் பரிசு அறிவிப்புக்குப் பிறகு போர் ஹுவேன் நபர்கள் பல உலக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இந்த நிலவரத்துடன் நாம் இதற்கு முற்பட்ட போர் ஹுவேன் நபர்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பினையும் ஒப்பிட வேண்டும். 1932 இல் வளிவந்த History of Eternity வறும் 37 பிரதிகள் தான் விற்றது. 1966 ஆம் ஆண்டு Ingram Merrill Foundation தனது வருடாந்திர விருதினை போர் ஹுவேன் கு வழங்கியது. தனது வாழ்நாளில் கண்பார்வை இழப்புடன் அவர் போராட வேண்டி இருந்தது. கண்பார்வை இழப்பு அவருடைய குடும்பத்தில் பாரம்பரியமாக இருந்து வந்த ஒரு நோய் என்றாலும் கிட்ட ஒரு கோடையின் அந்திமங்கும் நரேம் போல அவரது இளம் பிராயத்திலிருந்தே அவசரமில்லாமல் அது வந்து கொண்டிருந்தது. இதைப் பற்றி பரிதாபப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்றும் தன் வாழ்க்கை பற்றிய கட்டுரையில் எழுதுகிறார். 1927இல் தொடங்கி போர் ஹுவேன் மொத்தம் எட்டு கண்பார்வை சிகிச்சைகளைச் செய்து கொண்டார். இதற்கு மிஞ்சியும் 1950 இல் அவருக்கு முற்றிலும் பார்வை இல்லாமல் போயிற்று. இன்னொரு காரணமானதும் விநோதமானதுமான தற்செயல் தகவல் என்னவென்றால் போர் ஹுவேன் கு முன்னர் அர்ஜன்டீனியா தேசிய நபர்கத்தின் இயக்குநர்களாக இருந்த Jose Marmol மற்றும் Paul Groussac ஆகிய இருவருமே கண்பார்வை இழந்து போனவர்கள். பெரோன் ஆட்சியில் தன் முனிசிபல் நபலகர் பதவியை ராஜினாமா

செய்த போர் ஹுவேன் ஆங்கில இலக்கியம் போதித்து தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார். 1955 ஆம் ஆண்டு பெரோனின் வீழ்ச்சிக் குப் பிறகு வந்த அரசாங்கத்தில் அவர் அர்ஜன்டீனியாவின் தேசிய நபலக இயக்குநராகப் பதவி அமர்த்தப்பட்டார். போர் ஹுவேன் நண்பிகளான Esther Zembroain de Torres மற்றும் Victoria Ocampo ஆகிய இருவருமே இத தகையதொரு சாததியப்பாட்டினகைக் கற்பனை செய் திருந்தார்கள்.

Victoria Ocampo வின் இலக்கிய ஏடான Sur சார்பாக பல எழுத்தாளர்களும், இலக்கியவாதிகளும் போர் ஹுவேன் அர்ஜன்டீனியாவின் தேசிய நபலகத்தின் இயக்குநராக ஆக்க வேண்டும் என்று மனு சமர்ப்பித்தனர். இந்தத் திட்டம் நடக்கவே முடியாதது என்று போர் ஹுவேன் நினைத்தாலும் அது நிறைவேறி, இன்னொரு முறை பெரோன் 1975இல் ஆட்சிக்கு வரும் வரையிலும் இருந்தார். Poem of the Gifts (1950) என்ற கவிதையில் 9,00,000 பத்தகங்களையும் தந்து பார்வை இழப்பினையும் தந்த கடவுளின் அற்புத

எதிர் மறதைத் தன் மயைபைப் பற்றி எழுதினார் .

1955 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1970 ஆண்டு வரையிலான போர் ஹேவின இலக்கிய எழுத்துக்கள் யாவும் கவிதைகளாகவே இருந்ததில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லை. இந்த காலகட்டத்தில், கவிதை எழுதும் பொருட்டு சூதந்திரக் கவிதையைக் கவிவிட்டு, பாவகை அமைப்புகள் கொண்ட பாரம்பரியக் கவிதை வடிவங்களை, அதிலும் குறிப்பாக 14வரிக் கவிதை வடிவமான சான்டெட்டைத் திரைத் தட்டுத்தார் .

திருத்துங்கள் சயெவதற்கான எழுதப்பட்ட காகிதங்களை அவர் வதைத்துக் கொள்ள முடியாதென்பதால் தன் மனதிலேயே ஞாபகம் கொண்டு எழுதுவது எளிதாக இருந்தது. உரையையே ஞாபகத்தில் வதைத்துக் கொள்வதை விட பரேலக்கிய வடிவத்தில் அமைந்த கவிதைகளை நினையில் வதைத்துக் கொள்வது சாத்தியமாக இருந்தது. சான்டெட்டுகள் தவிர 11 அசைகளைக் கொண்ட நான்கு வரிச் சயெயுள் - கவிதைகளையும் இந்த காலகட்டத்தில் அவர் எழுதினார் . அவருடைய தாதாவின மரணம் பற்றி, மதுலாம் பரேசர் சார் ல்ஸ் கில் லட்டீ னில் தலவை வெட்டப்பட்டது பற்றி, திராட்சமை து பற்றி, குறுவாள்கள் பற்றி, அமெரிக்க நாவலாசிரியர் எட்கர் ஆலன் போ பற்றி.

. . இப்படியாக விஸ்தாரமானதும் வறோபட்டதுமான பல தலைப்புகளில் கவிதைகள் எழுதினார் . 7 Nights என்ற போர் ஹேவின கட்டுரையைத் தொகுதியில் உள்ள 7 கட்டுரைகளில் ஒன்றில் ["On Blindness"] தனது பார்வையிழப்பினைப் பற்றி உரத்த சிந்தனை சயெ திருக்கிறார் . Other Inquisitions (1952) என்ற கட்டுரையைத் தொகுதிக்கு அடுத்து மிக முக்கியமானது இந்தக் தொகுதி.

1970க்குப் பிறகு வந்த இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளும் [Doctor Brodie's Report, Book of Sand] போர் ஹே நரேடிக் கதைகளைக் (Straightforward Narratives) கொண்டவை என்று அதன் முன்னுரைகளில் எழுதினார் . ஆயினும் மணல் புத்தகம் போன்ற மஜைகல் ரியலிசம் மிகுந்த கதைகள் அதில் இருக்கின்றன. இதுவல்லாது உடலசை சில் லிட வகைக் கும் மாறக் கு எழுதிய வதோகமம் கதையும் இந்தக் காலகட்டத்தியதுதான் . நரேடிக் கதைகளில் இத்தகைய விநோதங்களை போர் ஹே தவிர வறோ எந்த விநோதவாதியாலும் சாதிப்பது கடினம் . மாறக் கு எழுதிய வதோகமம் கதையானது போர் ஹேவின நண்பருக்கு வந்த கனவாகும் . Hugo Rodriguez Moroni என்பது அந்த நண்பரின் பெயர் . இந்தக் கனவாகை கதையாக எழுதியது பற்றிக் கபறும் போது போர் ஹே சொல்கிறார் .

"But after all, writing is nothing more than a guided dream"

[Introduction to Doctor Brodie's Report, p.13]

கடவுள் கொள்கை என்ற ஒன்று போர்ஹேவிடம் இருக்கிறதா, கடவுள் கொள்கையை அவர் மறுப்பவரா என்று ஒரு பட்டியாளர் கட்டியபோது, போர்ஹே தனிநபர் கடவுள் (In the past, I tried to believe in a personal God, but I do not think I try anymore) என்ற கொள்கையில் தனக்கு நம்பிக்கை இல்லாததை எண்கிறார். சொல்லப்போனால் கடவுள் என்பவர் இன்னும் உருவாக்கப்பட்டதுக் கொண்டேயிருக்கிறார் என்பது போர்ஹேவின் வாதம். இதற்குப் பக்கபலமான பெர்னாட் ஷாவின மனோகோள் ஒன்றைத் தருகிறார்: "God is in the Making". ஆனாலும் ஆன்மீ தியான உள்ளுறை அனுபவங்கள்க்கு அவர் கதைகளில் குறைவே இல்லை. எடுத்துக் காட்டாக ரகசிய அறபுதம் என்ற கதை. போர்ஹேவைப் பொறுத்திரை பிரபஞ்சத்ததைத் தரிசிப்பது என்பது ஆன்மீ தியான அனுபவம். ஓரே ஒரு சொல்லில் கட்ட பிரபஞ்சத்ததைத் தரிசிக்க முடியும். அவர் சொல்கிற மாதிரி ஷேக்ஸ்பியரின் ஒரு வரியை மனோ காட்டுபவர் கட்ட ஷேக்ஸ்பியராகவே ஆகிவிடுகிறார். மலேமும் இந்த உலகம் அல்லது பிரபஞ்சமானது ஒரு குறையுள்ள துணைக் கடவுளால் படகைக் கட்டியது என்ற கருத்தை மனம் வகைக்கிறார் போர்ஹே. இதை மலேமும் விரிவாக்கும் போது தீ வினகைகள், நோய்கள், உடல் வலிகள் போன்ற முழுமையின் மகைக்கு விளக்கம் தர முடியுமானால் இவ்வாறுதான் முடியும். ஒரு முழுமற்றான கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கமானால் இந்தப் பிரபஞ்சம் இன்னும் மனோமையாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும். போர்ஹேவின் படைப்புக்கள்

கூறித்த சிறந்த ஞானமுள்ள அறிஞரான Jamie Alazraki கற்றுவது போல் இந்தக் கருத்தினை போர்ஹே "A Vindication of the Fales Basilides," என்ற கட்டுரையில் விரிவாபுத்தி எழுதியிருக்கிறார். Gnostic களின் கொள்கைப்படி கடவுள்க்கும் மனித யதார்த்தத்திற்கும் இடையில் வானத்தின் 365 தளங்கள் இருக்கின்றன. இந்த 365இல் ஒவ்வொரு வானமும் ஏழு துணைக் கடவுள்களால் நிரவகிக்கப்படுகிறது. இவற்றில் மிகக் கடகையில் இருந்த குறைபாடுள்ள தவேர்களால் தான் நம் கண்ணுக்கூப் புலனாகும் இந்த வானம் உருவாக்கப்பட்டது. அதனுடன் நாம் நடக்கும் இந்த நிலையற்ற பிமியும். இந்த பிமியை அவர்கள்க்கு இடையே பகிரந்து கொண்டார்கள். (Stabb, Martin S. Borges Revisited. Boston: Twayne, 1991) பஸிலைடின் இந்தக் கருத்தாகத்திற்கும் போர்ஹேவின் பபேல் நபிலகம் சிறுகதைக்கும் நிறைய ஒற்றுமைகள் இருப்பதை வாசகன் கவனிக்கலாம். மலேமும் (பிரபஞ்சத்தின்) படைப்பு என்பது யதசேசயான உண்மை என்பதையும் நாஸ்டிக்குகளின் இரண்டாவது கருத்தாகத்திலிருந்து போர்ஹே ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. இரண்டாவது கருத்தாகக்ம் Valentinus என்பவருடையது.

இங்கு வானசாஸ்திரத்தின் அடிப்படகைக் கருத்தாகக்ம் ஒன்றினையும் இதில் பார்ப்பது சாத்தியம். (அதாவது Big Bang Theory) போர்ஹேவின் ஒற்றகைக் கடவுள் கொள்கையின் நிராகரிப்பு என்பது பல-கடவுள் கொள்கைக்க்கு இடதுச் சலெலும் பன்மைகளின் வழிபாடாகிறது. பிரபஞ்சமாகட்டும் அல்லது எழுதப்பட்ட பிரதியாகட்டும் பன்மைகளின் பெருக்கமே பின்நவீனத்துவத்தின் ஆதாரமான கொள்கையாகும். மலேமும் யதகிறித்தவ மரபுக் கடவுள் கொள்கையையும் போர்ஹே மறுத்ததையும் நினையில் கொள்ள வேண்டும்.

கடவுள் இல்லாது போன பிரபஞ்சத்தில் உண்மையை, தனிநபர் ஒழுக்கம் பற்றிய சட்டதிட்டங்கள், கொள்கைகள் ஆகியவற்றுக்கு இடமிருக்குமா? இதற்கும் பதில் வதைத் திருக்கிறார் போர்ஹே. ஒரு மூரடன் (அ) அடியாளருக்கு தான் செய்யக் கூடாத சில விஷயங்கள் எவை என்பது தெரிந்திருப்பது போலவே ஒரு எறும்புக்கும் ஒரு பாலிக்கும் அவை செய்யக் கூடாத விஷயங்கள் இருக்கின்றன என்பதும் தெரிந்திருக்கும். தாரமீக சட்டங்கள், கடவுள்கள் இன்றியும் பிரபஞ்சத்தில்* இயங்கத்தான் செய்யும் என்பது போர்ஹேவின் கருத்து.

(பார்க்க: Amelia Barili, Conversations with Jorge Luis Borges, 1998).

ஓவ்வொரு எழுத்தாளனும் தனக்கான முன்னோடிகளைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறான் என்றார் போர்ஹே. அவரைப் பாதித்த ஒரே ஒரு தத்துவவாதியைச் சொல்லச் சொன்னால் ஷோப்பன் ஹீரத்தை தான் கற்று வார் போர்ஹே. இதற்கு அடூதது அவரைப் பாதித்த தத்துவ ஆசிரியர் ஸ்பினோசா. ஆங்கிலத் தத்துவவாதியான எப். ஹெச். பிராட்லியை மீண்டும் மீண்டும் மறக்கோள் காட்டுவார். மத்தியகால இதழையக் கவிஞர் தாந்தே போர்ஹே மீது ஆழந்த பாதிப்பு சலுத்தினார். ஜெர்மானிய தத்துவ ஆசிரியர்களான ஜெர்மன் மொழியில் படிக்கத் தொடங்கி தொடர் முடியாமல் போனதால் ஜெர்மன் கவிதையில் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. கதேதவிர ஹென்ரிக் ஹெய்ன் என்ற கவிஞரையும் விரும்பிப் படித்தார் போர்ஹே. ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையுடையார் கிபளிங்குக்கு அடூதது தாமஸ் டீக் வின்சியையும் ஸ்டீவின்சனையும் பிடிக்கும். அமெரிக்க இலக்கியம் என்றால் மூதலில் அந்த நாட்டோடிக் கவிநாயகனான வால்ட் விட்மேன். பிறகு அவர் வழிவந்தவர் என்று போர்ஹே கற்றுக் கார்ல் சாண்ட்பர்க். ஸ்பானிய மொழியில் அவரது மூதல் தரேவா சரெவாண்டிஸ்தான். ஷேக்ஸ்பியரை நிறைய இடங்களில் மறக்கோள் காட்டினாலும் அவர் மீது போர்ஹேவுக்கு அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்கவில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் மிகவும் படபாடபமாகவும் கவனக் குறைவாகவும் எழுதியவர் என்பது போர்ஹேவின் வாதம். அல்லது ஏதோ ஒரு இதழையத் தன்மையும் யுத்தத் தன்மையும் ஷேக்ஸ்பியரிடம் இருந்ததாகக் கருதினார். எனவே போர்ஹேவின் சிறந்த இலக்கியவாதிகளின் பட்டியலில் ஷேக்ஸ்பியர் இல்லை. இவ்வளவு ஆங்கில ஆசிரியர்களைப் படித்திருப்பதாலும் அவர்களைச் சிலாகிப்பதாலும் அர்ஜன்டீனிய இலக்கிய வட்டத்தில் போர்ஹேவை ஒரு "ஆங்கிலயேர்" என்று சிலர் நயாண்டி செய்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்:

". . . My fondness for such a northern past has been resented by my more nationalistic countrymen, who dub me an Englishman, but I hardly need point out that many things English are utterly alien to me: tea, the Royal Family, 'manly' sports, the worship of every line written by the uncaring Shakespeare." [An Autobiographical Essay, 1971]

சகெஸ் மற் றும் பணைகள் ஆகிய இரண்டும் அம்சங்களும் போர்ஹே கதகைகளில் பிரச்சனை மிகுந்தவையாக இருக்கின்றன. இந்த இரண்டின் இல்லாமலையும் சாதாரணமாகத் தோன்றினாலும் அவை அவற்றின் தவிர்க்கப்படாதவினை விநோதமாகக் கிக் காட்டுகின்றது. எம்மாசுன்ஸ் கதையில் எம்மா அந்த அந்நியனுடன் கலவியில் ஈடுபடுவதைத் தவிர வேறு எங்கேயும் சகெஸ் சமந்தப்பட்ட விவரணைகளோ கூறப்படுகின்றன காணப்படவில்லை. போர்ஹேவின் புனைகதை உலகில் இடம் பெறும் பணைகள், (எம்மா தவிர) தனிநபர்களாக இன்றி ரீரழிந்த, அடையப்பட வேண்டிய வஸ்துகளாகவோ வம்சவிராதிக்கோ (அல்லது சந்தோஷத்திற்கோ அல்லாது) ஆண்களாகக் கிடையிலான உறவுகளில் பரேம் பசேவதற் கான பொருள்களாகவோ இருக்கின்றனர். இறந்தவன், குறுக்கீட்டாளர், ரோசனெடோவின் கதை, இந்த மீண்டும் கதகைகளில் வரும் முறையை சிவப்பு முடிகொண்ட பணை, ஜூலியானா பர்கோஸ், லாலி ஜனரோ, ஆகிய பணைகள் தமக்கான விருப்ப வறறுப்புகள் உள்ளவர்களாகச் சித்திரிக்கப்பட்டவில்லை. குறுக்கீட்டாளர் கதையின் அபிநாதமாக ஓடுவது நிலசன் சகோதரர்களாகக் கிடையே நிலவும் ஒருபால் காமத்துவம் என்றும் அதை நிலைப்படுத்தும் பொருட்டு ஜூலியானா கொல்லப்பட்ட வேண்டி வருகிறாள் என்றும் சில விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். [Herbert J. Brant, *The Queer Use of Communal Women in Borges' "El muerto" and "La intrusa"*, Indiana

University-Purdue University Indianapolis]. ஹோமோ சகெஷ்வாலிட்டி போர்ஹேவோக்கு இருந்திருக்கலாம் என்ற ஹேஷ்யமும் அர்ஜன்டீனிய இலக்கிய வட்டங்களில் நிலவுகிறது. 1956 இல் எழுதப்பட்ட கதையான *The Sect of the* இல், சகெஸ் என்பது ரகசியம் என்று உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. Tlon, Uqbar, Orbis Tertius என்ற கதையில் வரும் மறேகோளில் புணர்ச்சி செயல்பாடு அருவரூபமானது என்பதாக வருகிறது: "**Copulation and Mirrors are abominable**". தனது கதகைகளில் காதல் இடம் பெறுவதில்லை என்பதை போர்ஹே ஏற்றுக் கொள்கிறார். உலரிக் ('Ulrike'-from *The Book of Sand*) என்ற கதை ஒன்றுதான் இதற்கு விதிவிலக்கு என்றும் எழுதியிருக்கிறார். உலரிக் கதையில் வரும் பணைபாத் திரம் போர்ஹேவின் பிற பணைகளை விடக் கூடுதல் ஆளுமை மிக்கது.

போர்ஹேவின் எந்த ஒரு கதையும் அல்லது கவிதையும் மிகச்சாதாரணமாகத் தொடங்கி ஒன்று அல்லது இரண்டு வரிகளைப் படித்ததும் நாம் இதுவரை சாதாரணமானது என்று கருதிய ஒரு அனுபவம் அப்படி இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதை உணர்த்திவிடுகிறது.

ஓவ்வொரு கதையும் ஓவ்வொரு கவிதையும் எல்லையற்ற தீர்க்கப் பார்வைகளின் சாளரமாக மாறிவிடுகிறது. இந்த தீர்க்கப் பார்வைகள் நமது வாழ்வுகளையும், அடக்கங்களாக அமர்த்த வரலாறுகளையும், நாமறிந்த விண்கோள்களையும், பிரபஞ்சங்களையும் இன்னும் நடந்திராத எதிர்கால நிஜங்களையும் தாண்டி துரத்துத் தொடர்வானவர்களுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன. இவையாவும் ஒரே சமயத்தில் நிகழக் கூடியனவாகவும், ஒன்றிலிருந்து மற்றது துல்லியமாய் வறறுபட்டும் படிகத்

தளெளிவுடனும் இருக்கின்றன. இவ்வை எல்லாம் அந்த சாரளம் திறந்து விட்ட சபினயத் திலிருந்து பிறந்தவை. ஒருவரின் ஞாபகத்தையே மீழ் கடித்து அடுத்த நாள் வாழ்வாகு தகுதியற்றதாகவும் இவற்றால் ஆக்கிவிட முடியும். போர்ஹேவின் புனகைதைப் பிரபஞ்சம் எல்லையற்ற வகையிலும் மனிதப் புரிதலால் அடக்கி ஆளமுடியாததாகவும் அமர்த்து விடுகிறது. எல்லையற்ற பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகமாகவும், எண்ணிக்கையில் அடங்காத நிலங்களாகக் கொண்ட நிலகமாகவும் சிற்றடக்கப் பெரும் பொருளாகவும் இது உருப்பெறும். உப்புச் சப்பற்ற பெயர் கொண்ட ஒரு சாதாரண நகரத்தின் தருவிலும் இந்த அனுபவம் நரேக் கட்டும். அல்லது உருகுவேயின் தட்டைச் சமவளியில் தொடங்கி நட்சத் திரங்களை இணைத்துக் கொள்ளக் கட்டும்.

போர்ஹேவின் சர்வதேசீ யம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது தத்துவவாதியும் கலாச்சார வரலாற்றாசிரியருமான **George Steiner** எழுதுகிறார்: அவரது சர்வதேசீ யக் கலாச்சாரம் மிக ஆழமாக போர்ஹே உணர்ந்த ஒரு உத்தியாகும். உலகில் உறையும் சகல பொருட்களின் இதயங்களிலிருந்து வீசும் பெரும் காற்றுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு இயங்குதல் ஆகும் அது. கற்பனையான புத்தகத் தலைப்புகளையும், கற்பனை செய்யப்பட்ட குறுக்குக் குறிப்பீடுகளையும், வாழ்ந் திராத ஆசிரியர்கள் மற்றும் அவர்களின் தொகுதிகளையும் மறே காட்டுகையில் நிஜத்தின் தரிவிப்புக் கட்டங்களை மீண்டும் ஒன்று சரே த்து சாத் தியமிக் க பிற உலகங்களின் வடிவங்களை உருவாகுகிறார். மொழி விளையாட்டுக்களின் மபிலமோ அல்லது எதிரொலிப்பதன் மபிலமோ லடைாஸ்கோப்பினதைத் திருப்பிச் சுவற்றின் வறே ஒரு பகுதியில் ஒளியைப் படச் செய்கிறார்.

போர்ஹே விநோதப் பிரபஞ்சங்களை மாத் திரம் சிருஷ்டிக்க வில்லை. விநோத விலங்கியலையும் உருவாக்கினார். இதை புனகைதை தவிர்த்த வறே கட்டுரைகளுடன் சரேக் கலாம். பெரும்பான்மையான உலக இலக்கிய, புராணிகங்களில் குறிப்பிடப்படும் விநோத விலங்குகள் கச்சிதமான விளக்கத் தளெளிகள் பெறுகின்றன போர்ஹேவின் மபிலம். ஒரு அகராதி வடிவத்தில் போர்ஹே இதை வடிவத்தை திருக்கிறார். அதன் பெயர் **The Book of Imaginary Beings (1969)**. Margarita Guerrero என்ற பெண் (எழுத்தாளர்?) இந்த அகராதிக் கு இணையாசிரியர். காப்கோ, எட்கர் ஆலன் போர்ஹே வர்கள் கற்பனை செய்த மிருகங்கள் எப்படி இருக்கும்? விளக்கம் தருகிறார் போர்ஹே. புத்தரின் பிறப்பினமை முன்னறிவித்த யானை, தத் தவவாதி இமானுவல் ஸ்வீடன் போர்க்கின் நரகத்தில் இருந்த விலங்குகள், ஜப்பானின் எட்டுத் தலைநாகம், மகாபாரதத்தில் அரஜுனனைத் துரத்திய உலுப்பி என்ற பாம்பு போன்றவற்றைப் பற்றி இந்த நிலில் தரிந்து கொள்ளலாம். அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்களில் வருகை தரும் பரோசிரியராக 1961 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டார். சான் பிரான்சிஸ்கோவிலிருந்து நியாயரக் வரையில் எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் உரைகள் நிகழ்த்தினார். 1963 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் ஹரோப்பிய பயணம் மறே கொண்டார். தனது பாலயகால நிகழ்ச்சிகள் நடந்த பிரதேசங்களையும் பழைய நண்பர்களையும் சந்தித்தார்.

Written by - பிரம் மராஜன் -

Thursday, 04 August 2011 15:47 - Last Updated Thursday, 04 August 2011 16:22

மீ ண்டும் 1967 ஆம் ஆண்டில் ஹார்வார்டு பல்கலைக் கழகம் ஒரு வருடம் ப்ரோசிரியாக அமெரிக்காவில் வந்து தங்கும்படி அழைப்பு விடுத்தது. ஹார்வார்டு பல்கலைக் கழகத்தில் தான் அவரது மிகச் சிறந்த மொழியியல் பாள நண்பரான நார்மன் தாமஸ்டி ஜியோவானியைப் போர்ஹே சந்தித்தார். 1973 இல் ப்ரோன் மீ ண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது போர்ஹே தனது தசீ யநிலக இயக்குநர் பதவியை ராஜினாமா செய்தார். போர்ஹேவுக்கு 1975 ஆம் ஆண்டு மிக முக்கியமானது. காரணம் அவருடைய தாயார் அவரது 99 வயதில் காலமானார். அதே ஆண்டில் போர்ஹேவின் கதைகளும் கவிதைகளும் அடங்கிய தொகுதியான **The Book of Sand** வெளியானது.

1969 ஆம் ஆண்டு இஸ்ரேல் அரசின் அழைப்பினை ஏற்று டெல் அவீ வ் நகருக்குப் பயணம் செய்தார். 1973 ஆம் ஆண்டு **Fifth Biennial Jerusalem Prize** அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. 1976 ஆம் வருடம் ஜப்பானிய கல்வித் துறை போர்ஹேவுக்கு ஜப்பானுக்கு வருகை தர அழைப்பு விடுத்தது. 1980 இல் ஸ்பானிய அரசு வழங்கக்கூடிய பரிசுகளிலேயே மிக உயர்ந்த பரிசான **Cervantes Prize** ஸ்பானிய எழுத்தாளர் **Gerardo Diego** உடன் பகிர்ந்து கொண்டார். நோபல் விருது தவிர்த்த மற்ற பல முக்கியமான விருதுகளை போர்ஹே பெற்றிருக்கிறார். 1986 ஆம் ஆண்டு போர்ஹே ஜெனிவாவில் காலமானார். இறப்புக்கு இரண்டு வாரங்களாக முன்பு அவருடைய காரியதரிசியான **Maria Kodama** எனப் பவரதைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

bramoraj@yahoo.com

பதிவுகள் ஜூலை 2004; இதழ் 55